

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **FIRESI s.r.o.**, IČO: 29188024
sídlem Lidická kolonie 1108/47, Jihlava

zastoupeného Mgr. Miroslavem Šianským, advokátem
sídlem Máčova 520/62, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo obrany**
sídlem Tychonova 221/1, Praha 6

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve zrušení oprávnění vydaného Ministerstvem obrany dne 29. 3. 2018 pod ev. č. 161-UTZ-NP/19 přípisem Ministerstva obrany ze dne 21. 3. 2019, čj. MO 87144/2019-1216

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se **vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce, Mgr. Miroslava Šianského, advokáta.
- IV. Soud **vyzývá** žalobce, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení tohoto usnesení sdělil číslo bankovního účtu, na který má být zaplacený soudní poplatek vrácen.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 24. 5. 2019 domáhal ochrany před nezákonným zásahem Ministerstva obrany (dále jen „**žalovaný**“), spočívajícím v tom, že žalovaný přípisem ze dne 21. 3. 2019, čj. MO 87144/2019-1216 (dále jen „**Přípis ze dne 21. 3. 2019**“) oznámil kromě jiného žalobci, že tímto ruší oprávnění vydané žalovaným dne 29. 3. 2018 pod ev. č. 161-UTZ-NP/19.
2. Žalobce navrhl, aby soud rozsudkem určil, že zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zrušení oprávnění vydaného Ministerstvem obrany dne 29. 3. 2018 pod ev. č. 161-UTZ-Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

NP/19, byl nezákonný, a současně žalovanému zakázal, aby v porušování žalobcova práva pokračoval.

3. Podáním ze dne 5. 8. 2019 pak žalobce se zřetelem ke změnám v rozhodných skutkových okolnostech (srov. dále) setrval na petitu toliko v jeho deklaratorní části.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný oznámil žalobci Přípisem ze dne 21. 3. 2019, doručeným žalobci dne 25. 3. 2019, kromě jiného, že se tímto ruší oprávnění vydané žalovaným dne 29. 3. 2018 pod ev. č. 161-UTZ-NP/19 (dále jen „**Oprávnění**“). Žalobce uvedl, že Oprávnění bylo žalovaným vydáno v rámci zákonného zmocnění žalovaného k prověřování odborné způsobilosti k montáži, opravám, revizím a zkouškám určených technických zařízení na základě § 7 odst. 1 písm. d) bodu 4 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 219/1999 Sb.**“), a podle jeho textu bylo vydáno k zajišťování revizí a zkoušek určených technických zařízení dodavatelským způsobem, a to v rozsahu výslovně uvedeném v textu Oprávnění.
5. Žalobce konstatoval, že zrušením Oprávnění byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem žalovaného jako správního úřadu, když pro zrušení Oprávnění nebylo žádného důvodu, a tak bylo žalobci odebráno bezdůvodně a neoprávněně. Žalobce s poukazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 As 103/2018 - 53, dle nichž *„při posuzování povahy žalobou napadeného úkonu je tedy soud nejprve povinen zkoumat jeho formu, a to nikoli formu skutečnou, ale zákonem předpokládanou“*, poznamenal, že zrušení Oprávnění není správním rozhodnutím, neboť zákon č. 219/1999 Sb. ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) se zrušením oprávnění k montáži, opravám, revizím a zkouškám určených technických zařízení ve formě správního rozhodnutí nepočítají. Současně žádný z uvedených zákonů podle žalobce neupravuje, že by zrušení mělo být vydáno ve správním řízení (k tomu žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010 - 76). Ochrana práv žalobce proti zrušení Oprávnění jinými právními prostředky tak není dle přesvědčení žalobce možná. Žalobce doplnil, že zrušení Oprávnění bylo jako nezákonný zásah zaměřeno přímo proti němu (bylo jím zrušeno Oprávnění vydané žalobci k zajišťování revizí a zkoušek určených technických zařízení), a v jeho důsledku bylo proti žalobci také přímo zasazeno (Oprávnění je podmínkou provádění revizí a zkoušek určených technických zařízení pro Českou republiku – Ministerstvo obrany).
6. Žalobce v podané žalobě především namítal, že žalovaný nesprávně právně posoudil, podle kterého právního předpisu je příslušným ve věci vydání a/nebo rušení oprávnění k činnostem na určených technických zařízeních, a podle kterého právního předpisu tedy zrušení oprávnění provedl (a obdobně nesprávně posoudil, který právní předpis upravuje podmínky pro vydání a/nebo rušení oprávnění k montáži, opravám, revizím a zkouškám určených technických zařízení), když takových právních předpisů podle žalobce vůbec není, a žalovaný tak vykonával veřejnou moc zcela svévolně a bez opory v právní úpravě.
7. Kromě toho pak v podané žalobě brojil rovněž proti tomu, že (i.) žalovaný nesprávně právně posoudil, že může zrušit oprávnění k činnostem na určených technických zařízeních proto, že žalobce (údajně) porušil smluvní ujednání o provedení těchto činností, sjednaná v soukromoprávní smlouvě, (ii.) žalovaný získal podklady nezákonným způsobem, (iii.) žalovaný učinil nesprávné skutkové závěry, které nemají oporu v

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

objektivní realitě ani v obsahu správního spisu, resp. jsou s nimi v rozporu, (iv.) žalovaný neuvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, a zatížil tak napadený nezákonný zásah nedostatečným odůvodněním, které ho činí nepřezkoumatelným, a konečně (v.) žalovaný neumožnil žalobci, aby se seznámil s podklady, kterými odůvodnil napadený nezákonný zásah, a zbavil jej možnosti vyjádřit se k nim. Obsah těchto námitek soud na tomto místě pro větší stručnost nerekapituloval, neboť se jejich věcným posouzením z dále vyložených důvodů nezabýval.

8. Jak bylo uvedeno výše, žalobce v podané žalobě především poukazoval na nedostatek pravomoci a věcné příslušnosti žalovaného k odnímání (a rovněž vydávání) oprávnění či osvědčení k činnostem na určených technických zařízeních v rezortu obrany. S poukazem na obsah Přípisu ze dne 21. 3. 2019, dle něhož „*Ministerstvo obrany – sekce dozoru a kontroly, odbor státního dozoru (dále jen „OSD“) jako oprávněný orgán Ministerstva obrany (dále jen „MO“) ve věci prověření odborné způsobilosti a vydání oprávnění k činnostem na určených technických zařízeních podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. sděluje ...*“, žalobce namítal, že žalovaný nesprávně interpretoval § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb., když citované ustanovení podle žalobce vůbec neupravuje rušení (ani vydávání) oprávnění k činnostem na určených technických zařízeních.
9. Žalobce v této souvislosti s poukazem na § 6a odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 174/1968 Sb.**“), namítal, že z porovnání dikce uvedených ustanovení zákona č. 174/1968 Sb. a ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. vyplývá, že zákon č. 219/1999 Sb. na rozdíl od „civilního“ zákona č. 174/1968 Sb. nezakládá věcnou příslušnost (pravomoc) žalovaného vydávat ani rušit oprávnění ani osvědčení v dané věci. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. ani žádné jiné ustanovení jiného zákona podle žalobce také neobsahuje žádné zmocnění, delegaci, aby podzákonný právní předpis založil, nebo byť jen umožnil založit, věcnou příslušnost (pravomoc) žalovaného vydávat a/nebo rušit oprávnění ani osvědčení v dané věci, proto zde není ani žádného podzákonného právního předpisu, který ve smyslu § 10 správního řádu zakládal věcnou příslušnost (pravomoc) žalovaného. S odkazem na čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod tak žalovaný shrnul, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. neupravuje ani oprávnění žalovaného vydávat a/nebo rušit oprávnění k činnostem na určených technických zařízeních. V důsledku absence zákonného zmocnění k rušení (i vydávání) oprávnění k činnostem na určených technických zařízeních žalovaný nejen přímo zkrátil žalobce na jeho právech nezákonným zásahem, ale také podle žalobce vykonal svou úřední činnost v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
10. Obdobně pak žalobce namítal, že žalovaný nespecifikoval, který právní předpis se silou zákona nebo byť jen podzákonný právní předpis upravuje podmínky pro vydání a/nebo zrušení oprávnění k montáži, opravám, revizím a zkouškám určených technických zařízení, resp. předpoklady, které musí žadatel o vydání oprávnění splnit. Žalobce měl za to, že takového právního předpisu ani není. Žalovaný poukázal na to, že meze a způsoby vydávání oprávnění k výrobě, montáži, opravám, revizím a zkouškám určených technických zařízení (vyhrazených technických zařízení a k plnění nádob plyny) pro „civilní prostředí“ upravuje zákon č. 174/1968 Sb. v § 6c odst. 2 a 3 cit. zákona. Z porovnání dikce § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. a ust. § 6c odst. 2 a 3 zákona č. 174/1968 Sb. přitom podle žalobce vyplývá, že zákon č. 219/1999 Sb., na rozdíl od

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

„civilního“ zákona č. 174/1968 Sb., vůbec neupravuje podmínky vydávání ani rušení oprávnění ani osvědčení v dané věci, resp. předpoklady, které musí žadatel o vydání oprávnění splnit. Stejně tak takové podmínky neupravuje podle žalobce ani jiná norma se silou zákona, ba ani podzákonný normativní právní předpis. Žalovaný pak neseznámil žalobce při vydání Oprávnění s podmínkami, resp. požadavky, které musí splnit, aby mu bylo oprávnění vydáno. Obdobně ani při zrušení Oprávnění žalovaný podle žalobce neuvedl a ani nemohl uvést podmínky vydání oprávnění, které žalobce údajně porušil. Zrušení Oprávnění tedy bylo podle přesvědčení žalobce projevem svévole ze strany žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 28. 6. 2019, doručeném soudu dne 2. 7. 2019, konstatoval, že žalobce v podané žalobě opomněl uvést, že dne 9. 4. 2019 zaslal žalovanému návrh na vyslovení nicotnosti rozhodnutí, rozklad a upozornění na nezákonný výkon státního odborného dozoru nad určenými technickými zařízeními a bezpečnosti jejich provozu a na nebezpečný stav určených technických zařízení (dále též „Podání ze dne 9. 4. 2019“), přičemž tomuto podání bylo ze strany žalovaného zcela vyhověno přípisem žalovaného ze dne 31. 5. 2019, čj. MO 159338/2019-126, kterým žalovaný Přípis ze dne 21. 3. 2019 podle § 156 odst. 2 správního řádu zrušil (dále jen „Usnesení ze dne 31. 5. 2019“). V odůvodnění Usnesení ze dne 31. 5. 2019 přitom žalovaný uvedl, že *„rovněž je nutno uvést, že OSD SDK MO měl v dané věci vést dvě samostatná řízení dle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění – řízení o žádosti o vydání nového oprávnění a řízení o zrušení stávajícího oprávnění – a rozhodnout o nich zvlášť včetně samostatného odůvodnění“*. Žalovaný doplnil, že *„v současné době tedy žalovaný vede v předmětné věci dvě samostatná správní řízení, která prozatím nebyla skončena“*. Žalovaný byl přesvědčen, že své pochybení, které učinil v Přípisu ze dne 21. 3. 2019, zcela v souladu se správním řádem napravit svým Usnesením ze dne 31. 5. 2019, a tudíž k žádnému nezákonnému zásahu ze strany žalovaného vůči žalobci nedošlo a ani žádným způsobem dojít nemohlo. Žalovaný považoval podanou žalobu za zcela nedůvodnou a předčasnou, a proto se k jednotlivým žalobním bodům nevyjádřil.

IV. Další podání účastníků řízení

12. Žalobce v replice ze dne 5. 8. 2019 učinil nesporným, že Podáním ze dne 9. 4. 2019 uplatnil z procesní opatrnosti u žalovaného podnět k vyslovení nicotnosti a rozklad. K povaze zrušení Oprávnění Přípisem ze dne 21. 3. 2019 nicméně žalobce setrval na své žalobní argumentaci s tím, že zrušení Oprávnění nebylo (nesprávným a nezákonným) správním rozhodnutím, nýbrž (nezákonným) zásahem žalovaného jako správního úřadu do práv žalobce. Zrušení Oprávnění nebylo podle žalobce ani učiněno z důvodu, že by samo předmětné oprávnění bylo v rozporu s právními předpisy, ale z důvodů následného jednání žalobce, které žalovaný klasifikoval jako protiprávní. Nejednalo se tedy podle žalobce ani o zrušení vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního úřadu podle § 156 odst. 2 správního řádu.
13. Žalobce doplnil, že nadřízený správní úřad (tj. ministr obrany) protiprávně pověřil vyřízením podání žalobce ze dne 9. 4. 2019 prvostupňový správní úřad, jak dovozoval z prvního odstavce přípisu ze dne 27. 5. 2019, čj. MO 159321/2019-1216, označeného jako

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

„Vyřízení podání společnosti FIRESI s.r.o. ze dne 9. dubna 2019“ (dále jen „**Přípis ze dne 27. 5. 2019**“). Nepříslušný správní úřad pak k podnětu žalobce k prohlášení nicotnosti zrušení Oprávnění uvedl, že ho neshledal důvodným, a to s poukazem na potřebu vyplnění mezery v právu. Předmětná úvaha žalovaného však podle žalobce neobstojí v testu ústavnosti ani zákonnosti. Nadřízený správní úřad (v tomto případě ministr obrany) nemůže přenést svou věcnou příslušnost na podřízený správní úřad, a to ani formou pověření k vyřízení podání. Správní úřad pak podle žalobce nemůže právně závazně posuzovat nicotnost jím vydaných rozhodnutí či svého jednání. Správní úřad si dle přesvědčení žalobce nemůže přisvojit věcnou příslušnost jen proto, že usoudí, že v právní úpravě je mezera.

14. K Usnesení ze dne 31. 5. 2019 žalobce uvedl, že zrušení Přípisu ze dne 21. 3. 2019 tímž správním úřadem, který ho vydal, nemá oporu v platné právní úpravě, když nemůže být vydáno na základě § 156 odst. 2 správního řádu, a je tedy nicotné.
15. Žalobce doplnil, že vzhledem k tomu, že nezákonnost ani nicotnost Usnesení ze dne 31. 5. 2019 není předmětem tohoto řízení, bere žalobce částečně zpět žalobu v části, v níž se domáhal, aby soud rozsudkem žalovanému zakázal, aby v porušování žalobcova práva pokračoval.
16. S odkazem na § 85 a 86 s. ř. s. pak žalobce nesouhlasil s žalovaným a poukazoval na to, že na vydávání vyjádření, osvědčení a sdělení (kromě výslovně uvedených ustanovení) se nevztahuje právní úprava správního řízení podle části druhé správního řádu; nebylo tedy možné uplatnit proti „zrušení Oprávnění“ odvolání ani rozklad jako řádné opravné prostředky. V tomto směru závěry žalobce podle jeho přesvědčení podporuje obsah označených písemností žalovaného. Ani podání stížnosti podle § 175 správního řádu pak není dle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu podmínkou přípustnosti podání žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. Žalobce byl proto přesvědčen o přípustnosti podané žaloby s tím, že není dán žádný důvod pro zastavení řízení o této žalobě. Podle žalobce i nadále trvá stav, kdy ze strany žalovaného hrozí opakování nezákonného zásahu, protože žalovaný si i nadále přisvojuje věcnou příslušnost, která mu nenáleží (vydávat a rušit oprávnění k činnostem na určených technických zařízeních).

V. Dosavadní průběh řízení před správními soudy

17. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 3. 2020, čj. 10 A 90/2019 - 107 (dále též „**Původní rozsudek**“), vyslovil, že zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zrušení oprávnění vydaného Ministerstvem obrany dne 29. 3. 2018 pod ev. č. 161-UTZ-NP/19 přípisem Ministerstva obrany ze dne 21. 3. 2019, čj. MO 87144/2019-1216, byl nezákonný.
18. Soud v Původním rozsudku podrobně vyložil důvody, pro které uzavřel, že žalobcem namítané jednání žalovaného nebylo jinou kvalifikovanější formou činnosti veřejné správy, konkrétně rozhodnutím správního orgánu, proti němuž by žalobce musel brojit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. (a soud by jej případně o tom musel před rozhodnutím o žalobě poučit). Soud vysvětlil úvahy, jež ho vedly k přesvědčení, že žalobou fakticky napadený úkon, tedy Přípis ze dne 21. 3. 2019, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale představuje zásah správního orgánu podle § 82 s. ř. s.
19. Pokud jde o samotné věcné posouzení, soud v Původním rozsudku poukázal na to, že se zřetelem k pravidlům vyplývajícím z § 87 odst. 1 s. ř. s. části věty za středníkem vycházel ze skutkového (a právního) stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu, za který žalobce v podané žalobě a přihlédnutím k obsahu repliky označil zrušení Oprávnění Přípisem ze dne 21. 3. 2019; soud tak nemohl při meritorním posouzení věci přihlídnout k

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

dalším skutkovým okolnostem týkajícím se postupu žalovaného po vydání Přípisu ze dne 21. 3. 2019 a tedy ani k poukazu žalovaného na to, že žalobou fakticky napadený Přípis ze dne 21. 3. 2019 byl posléze zrušen. Soud reflektoval, že v řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhá určení, že byl zásah správního orgánu nezákonný, totiž platí, že pozdějším zrušením aktu, který zásah představoval, předmět řízení o žalobě proti takovému aktu neodpadá.

20. Soud v Původním rozsudku upozornil, že žalovaný dovozoval svou pravomoc s poukazem na potřebu „vyplnění mezery v právu“ z § 6a odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1968 Sb. s tím, že toto ustanovení je třeba analogicky aplikovat i ve vztahu k vybraným činnostem týkajícím se určených technických zařízení v režimu zákona č. 219/1999 Sb. Soud takový závěr odmítl s tím, že pokud neexistuje právní norma, která by založila pravomoc správního orgánu ke konkrétnímu způsobu výkonu veřejné moci, nemůže správní orgán takovou pravomoc s ohledem na shora uvedená východiska dovozovat *per analogiam iuris*. Žalobce naopak s poukazem na porovnání dikce § 6a odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 174/1968 Sb. a § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. tvrdil, že zákon č. 219/1999 Sb. na rozdíl od „civilního“ zákona č. 174/1968 Sb. nezakládá věcnou příslušnost žalovaného vydávat ani rušit oprávnění ani osvědčení v dané věci. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný vydáním Přípisu ze dne 21. 3. 2019, kterým zrušil žalobci dříve vydané Oprávnění k výkonu vybraných činností na určených technických zařízeních, vybočil z ústavního zákazu vyplývajícího z čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
21. Soud dospěl k závěru, že pokud § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. žalovaného výslovně neopravňovalo ke zrušení resp. odnětí jím dříve vydaného oprávnění (a rovněž ani k jeho vydání), postrádá jeho žalobou napadený postup spočívající ve zrušení Oprávnění zákonný podklad. Soud tak uzavřel, že informoval-li žalovaný žalobce Přípisem ze dne 21. 3. 2019, doručeným mu 25. 3. 2019, o tom, že žalobci dříve vydané Oprávnění tímto podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. ruší, vybočil z pravidel vyplývajících z principu enumerativnosti veřejných pretenzí a postupoval v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 1 a 2 ve spojení s § 154 a § 10 správního řádu, neboť pro takový postup žalovaný nedisponoval žádným zákonným zmocněním.
22. Soud si byl přitom vědom obtíží, které mohou na úseku prověřování způsobilosti k vybraným činnostem na určených technických zařízeních podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 273/1999 Sb. vzniknout, a to především v souvislosti s tím, nakolik může být požadavek na držení oprávnění vydaného podle § 7 odst. 1 písm. d) bodu 4 zákona č. 219/1999 Sb. zákonným kvalifikačním kritériem v oblasti zadávání veřejných zakázek v rezortu obrany. Dle přesvědčení soudu bylo nicméně právě na žalovaném, aby v souladu s principy legislativní normotvorby inicioval kroky, jež by urychleně vedly ke zhojení shora vyloženého nedostatku pravomoci k vydávání a případnému odnímání oprávnění k vybraným činnostem na určených technických zařízeních.
23. Proti Původnímu rozsudku brojil žalovaný kasační stížností, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 9. 2021, čj. 5 As 108/2020 - 37 (dále též „**Rozsudek NSS**“) vyhověl, Původní rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
24. Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS se se závěry městského soudu neztotožnil. Přípis ze dne 21. 3. 2019 naplňuje podle Nejvyššího správního soudu jak po formální, tak po materiální stránce veškeré náležitosti správního rozhodnutí dle § 67 správního řádu;

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

obsahuje jasný výrok a především obsáhlé odůvodnění, v němž žalovaný v jednotlivých bodech konkrétně vyjmenovává veškeré závady či nedostatky, jimiž odůvodňuje odebrání vydaného Oprávnění; uvedené odůvodnění zcela koresponduje se zrušujícím výrokem; samotný fakt, že neobsahuje poučení o opravných prostředcích, je z hlediska posouzení jeho povahy bez významu. Uvedený správní akt je tak dle Nejvyššího správního soudu zjevně po formální i materiální stránce rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu, jakož i rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

25. Nejvyšší správní soud rovněž odmítl, že by žalovaný pravomoc k vydání oprávnění, které žalobci vydal (a následně odebral, resp. zrušil), neměl. Kasační soud připustil, že zákon č. 219/1999 Sb. v § 7 sice výslovně neuvádí, že výsledkem prověřování odborné způsobilosti ze strany žalovaného může být vydání či nevydání oprávnění, nicméně výklad zastávaný žalobcem, potažmo městským soudem, by dle něho vedl k nesmyslné situaci jdoucí proti účelu právní úpravy státního odborného dozoru jako celku. Je-li žalovaný nadán pravomocí dle § 7 odst. 1 písm. d) bodu 4 a 5 zákona č. 219/1999 Sb., musí mít dle kasačního soudu rovněž pravomoc o výsledku prověření učinit určitý závěr. Dle Nejvyššího správního soudu tak při použití teleologického výkladu zákona žalovaný i před novelou provedenou zákonem č. 250/2021 Sb., o bezpečnosti práce v souvislosti s provozem vyhrazených technických zařízení a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 250/2021 Sb.“) s účinností od 1. 7. 2022 pravomocí k vydání oprávnění disponoval.
26. Kasační soud proto shledal kasační stížnost důvodnou, Původní rozsudek zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud přitom zavázal, aby v dalším řízení vycházel ze skutečnosti, že žalovaný disponoval pravomocí Oprávnění vydat. Uvedl, že v dané věci nastala situace, kdy žalobce podal žádost o vydání osvědčení, o které však dosud nebylo řádně rozhodnuto. Současně však ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal proti zásahovou žalobou napadenému přípisu žalovaného rovněž rozklad (Podání ze dne 9. 4. 2019, v němž je uplatněn současně rozklad, návrh na vyslovení nicotnosti a upozornění na nezákonný výkon státního odborného dozoru). O něm přitom bylo dle kasačního soudu rozhodnuto opět neformalizovaným Přípisem ze dne 27. 5. 2019. Podle kasačního soudu tak městský soud musí rovněž posoudit tento přípis, jímž *de facto* žalovaný rozhodl o podaném rozkladu zamítavým způsobem (mimo jiné odůvodnil, že v případě vydávání oprávnění se nejedná o řízení dle části druhé správního řádu, ale části čtvrté, přičemž opravné prostředky směřující proti takovému oprávnění nejsou přípustné). Kasační soud pak zavázal zdejší soud postavit najisto, co je vlastně předmětem přezkumné činnosti soudu, vyzvat žalobce, aby v závislosti na vyhodnocení dosavadního postupu žalovaného zvolil patřičný žalobní typ, a v návaznosti vyhodnotit naplnění podmínek řízení.

VI. Procesní postup soudu po vydání Rozsudku NSS a reakce účastníků

27. Městský soud v Praze následně informoval oba účastníky o pokračování v řízení a poskytl jim časový prostor pro sdělení jejich procesních stanovisek.
28. Zatímco žalovaný k výzvě soudu toliko oznámil, že netrvá na nařízení jednání, žalobce kromě souhlasu s rozhodnutím ve věci bez jednání v reakci na výzvu soudu v dalším průběhu řízení v podání ze dne 4. 11. 2021 vyjádřil nesouhlas se závěry vyslovenými v Rozsudku NSS. Dodal, že pokyn Nejvyššího správního soudu Městskému soudu v Praze, aby vyzval žalobce, aby v návaznosti na vyhodnocení dosavadního postupu žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

zvolil patřičný žalobní typ, je nadbytečný, a to pro marné uplynutí zákonných lhůt pro uplatnění jiného žalobního typu. Uzavřel, že trvá na uplatnění žalobě.

29. Soud za této situace přistoupil k vydání procesního usnesení ze dne 15. 11. 2021, čj. 10 A 90/2019 - 146 (dále též „**Procesní usnesení**“), kterým žalobce v souladu s pokyny kasačního soudu poučil o svém procesním stanovisku a předběžném právním názoru a vyzval jej, aby sdělil, zda trvá na podané žalobě tak, jak byla podána, nebo podanou žalobu upravil v návaznosti na poučení ze strany soudu, případně sdělil, že na podané žalobě za této situace netrvá.
30. Soud v předmětném Procesním usnesení předeslal a zdůraznil, že si je plně vědom obtíží spojených se správnou volbou konkrétního žalobního typu, zvláště pak na předestřeném skutkovém a právním půdorysu nyní posuzované věci, v níž závěry vyslovené Městským soudem v Praze vedly žalovaného, jak ostatně připomněl sám Nejvyšší správní soud, k legislativní změně provedené zákonem č. 250/2021 Sb. Soud akcentoval, že je však v dalším průběhu tohoto řízení po zrušení svého Původního rozsudku Rozsudkem NSS vázán právním názorem vyjádřeným v naposledy uvedeném rozhodnutí kasačního soudu, a to v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. Proto žalobce v souladu s právním názorem vyjádřeným v Rozsudku NSS poučil o tom, že bude-li trvat na podané žalobě v podobě, v níž byla podána, nemůže být se svou žalobou věcně úspěšný, a to již proto, že jím napadený akt je dle závazného právního názoru vyjádřeného kasačním soudem rozhodnutím podle § 67 správního a řádu a podle § 65 s. ř. s., tedy jinou kvalifikovanou formou správní činnosti, proti níž je třeba brojit jiným žalobním typem.
31. Soud vycházel v tomto svém procesním kroku z toho, že žalobce v předchozím průběhu řízení jednoznačně vymezil, proti jakému jednání správního orgánu žalobce svou původně podanou žalobou brojil. Soud si byl vědom, že, jak naznačuje v odůvodnění Rozsudku NSS kasační soud, v dané věci nastala mj. situace, kdy žalobce podal žádost o vydání osvědčení, o které však dosud nebylo řádně rozhodnuto. Soud nicméně nepřehlédl, že proti nevydání osvědčení k žádosti žalobce ze dne 17. 10. 2018, o němž byl žalobce informován sdělením žalovaného ze dne 21. 10. 2019, čj. MO300752/2019-1216, brojí žalobce samostatnou žalobou v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 5 A 173/2019. Zásah do veřejných subjektivních práv, resp. dotčení právní sféry žalobce, záležející v nevydání osvědčení k žádosti žalobce ze dne 17. 12. 2018, a to v návaznosti na zrušení Přípisu ze dne 21. 3. 2019 Usnesením ze dne 31. 5. 2019 (srov. níže), tedy bude předmětem řízení vedeného pátým senátem tohoto soudu, v němž může být v návaznosti na vyhodnocení důvodnosti žalobní argumentace poskytnuta žalobci proti tomuto postupu žalovaného soudní ochrana. S ohledem na uvedené proto soud zdůraznil, že není úkolem tohoto senátu, aby v nynější věci žalobce poučoval o tom, jaký procesní postup a jaký žalobní typ by měl v řízení vedeném pátým senátem tohoto soudu volit.
32. Soud v Procesním usnesení uvedl, že v nyní projednávané věci je naopak z dosavadní argumentace žalobce v předchozím průběhu řízení i v dalším průběhu řízení vedeného zdejším soudem evidentní, že žalobce v tomto konkrétním řízení vyhledal soudní ochranu před konkrétním projevem jím zpochybňovaného přisvojování si pravomoci a věcné příslušnosti k rušení oprávnění k činnostem na určených technických zařízeních. Z podané žaloby, repliky k vyjádření žalovaného i podání ze dne 4. 11. 2021 bylo zjevné, že žalobce se v tomto konkrétním řízení zjevně bránil a brání právě proti postupu žalovaného spočívajícímu ve zrušení Oprávnění Přípisem ze dne 21. 3. 2019, tedy proti úkonu, jenž je dle shora rekapitulovaných závěrů kasačního soudu třeba z formálního i materiálního hlediska považovat za rozhodnutí správního orgánu. Žalobce přitom v replice k vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalovaného způsobem nevzbuzujícím pochybnost vyjevil, že neusiluje o zápůřčí výrok, nýbrž toliko o posouzení zákonnosti aktu záležejícího ve zrušení Oprávnění.

33. Soud přitom zdůraznil, že ač v Původním rozsudku soud vyložil důvody, pro které mohl na půdorysu deklaratorní zásahové žaloby odhlédnout od dalších skutkových okolností týkajících se postupu žalovaného po vydání Přípisu ze dne 21. 3. 2019 a tedy nemohl reflektovat ani to, že žalobou fakticky napadený Přípis ze dne 21. 3. 2019 byl posléze zrušen, v řízení o žalobě proti rozhodnutí tato východiska již využít nelze. V tomto ohledu poukázal na to, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. sice platí, že soud vychází se zřetelem k § 75 odst. 1 s. . s. až na výjimky ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí; současně však správní soudy ustáleně judikují, že k některým okolnostem nastalým po vydání žalobou napadeného rozhodnutí je třeba v řízení přihlédnout. Jednou z takových okolností je přitom i zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, případně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. S poukazem na doktrinální a judikatorní závěry žalobce poučil o tom, že okamžikem zrušení přezkoumávaného správního aktu odpadá předmět řízení a nastává neodstranitelný nedostatek podmínky řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ačkoliv tedy soud rozhoduje v tomto typu řízení zpravidla podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného správního aktu, musí tento správní akt existovat po celou dobu soudního řízení, aby bylo o čem rozhodovat. Přitom zdůraznil, že i zrušení prvostupňového rozhodnutí, jež tvoří s rozhodnutím o řádném opravném prostředku proti němu jeden celek, ústí podle rozhodovací praxe správních soudů ústí v odpadnutí předmětu řízení o žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, čj. 1 As 266/2020 - 23, bod 19).
34. V návaznosti na rekapitulaci skutkových okolností pak soud v Procesním usnesení v souladu s právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím Rozsudku NSS žalobce znovu poučil o tom, že bude-li trvat na podané žalobě v podobě, v níž byla podána, tedy na žalobě, kterou se domáhá určení, že zásah spočívající ve zrušení jemu dříve uděleného Oprávnění Přípisem ze dne 21. 3. 2019 byl nezákonný, nemůže být se svou žalobou věcně úspěšný, a to již proto, že jím napadený akt je dle závazného právního názoru vyjádřeného kasačním soudem svou povahou rozhodnutím podle § 67 správního a řádu a podle § 65 s. ř. s., tedy jinou kvalifikovanou formou správní činnosti, proti níž je třeba brojít jiným žalobním typem.
35. Současně pak soud žalobce poučil o tom, že ač by žalobce mohl teoreticky v reakci na tuto výzvu soudu upravit žalobu na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, ani v takovém řízení by mu soud nebyl s to poskytnout za dané skutkové situace soudní ochranu, a to se zřetelem k nedostatku podmínek řízení, jejichž naplnění byl Městský soud v Praze rovněž zavázán právním názorem vysloveným v Rozsudku NSS posoudit. V této souvislosti soud uvedl, že vyjde-li, vázán v tomto ohledu závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v Rozsudku NSS, z toho, že žalobce brojil proti uvedenému rozhodnutí (Přípisu ze dne 21. 3. 2019) rozkladem ze dne 9. 4. 2019 (správní řád ani zvláštní právní předpis jeho přípustnost nevylučují), který byl dle Nejvyššího správního soudu z materiálního pohledu zamítnut rozhodnutím – Přípisem ze dne 27. 5. 2019, nemohl by soud věcně projednat ani žalobu, jež by žalobce po poučení soudem směřoval proti naposledy uvedenému úkonu. V souladu s dříve uvedeným totiž zrušením Přípisu ze dne 21. 3. 2019, jenž v tomto fakticky ohledu představuje prvostupňové rozhodnutí, Usnesením ze dne 31. 5. 2019 odpadl předmět řízení a taková žaloba by musela být ve světle shora vyložených východisek odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

36. Soud přitom doplnil, že i pokud by na daném skutkovém půdorysu s ohledem na jeho specifika soud odhlédl od toho, že by žalobce takovou žalobu podal v návaznosti na poučení soudem teprve více než dva roky po vydání Přípisu ze dne 27. 5. 2019, resp. i (pro případ, že by účinky zahájení takového řízení spojil již s podáním žaloby) odhlédl od toho, že samotná žaloba byla podána 3 dny před vydáním Přípisu ze dne 27. 5. 2019, vedení takového řízení a vydání meritorního rozhodnutí by bránilo zrušení žalobcem zpochybňovaného aktu (Přípisu ze dne 21. 3. 2019) Usnesením ze dne 31. 5. 2019, podle kterého měl žalovaný po jeho vydání „pokračovat ve dvou samostatných řízeních, o kterých následně rozhodne samostatným rozhodnutím a to včetně samostatného odůvodnění“. Soud opětovně akcentoval, že proti navazujícímu postupu žalovaného – neudělení osvědčení k jeho žádosti ze dne 17. 10. 2018 – brojí žalobce žalobou v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 A 173/2019.
37. Konečně soud v Procesním usnesení žalobci vyjevil, že pokud by snad žalobce, vzdor svému dřívějšímu procesnímu stanovisku, započal podanou žalobou brojit proti Usnesení ze dne 31. 5. 2019, i v tomto případě by (kromě otázky lhůt) soud nemohl odhlédnout od posuzování, zda tento úkon pro žalobce představuje rozhodnutí svou povahou odpovídající charakteru podle § 65 odst. 1 s. ř. s., resp. úkon, kterým byl zkrácen na svých právech způsobem, který by umožňoval poskytnout mu proti němu soudní ochranu, a to se zřetelem k tomu, že bylo žalobci uvedeným úkonem fakticky vyhověno a Přípis ze dne 21. 3. 2019 byl zrušen.
38. Soud proto žalobce tímto usnesením poučil o svém shora vyloženém procesním stanovisku a předběžném právním názoru a vyzval jej, aby ve stanovené lhůtě sdělil, zda trvá na podané žalobě tak, jak byla podána, nebo podanou žalobu upravil v návaznosti na poučení ze strany soudu, případně sdělil, že na podané žalobě za této situace netrvá.
39. Žalobce v reakci na Procesní usnesení soudu v podání ze dne 22. 11. 2021 sdělil, že trvá na podané žalobě tak, jak byla podána. Nesouhlasil se závěry vyslovenými v Rozsudku NSS a prohlásil, že si je vědom dalšího nutného postupu Městského soudu v Praze v návaznosti na závěry Nejvyššího správního soudu.
40. K závěrům předestřeným Městským soudem v Praze považoval za potřebné vypořádat se s tím, že Usnesení ze dne 31. 5. 2019, jímž byl „zrušen“ Přípis ze dne 21. 3. 2019, nemohlo mít dle žalobce za účinek odpadnutí předmětu soudního řízení správního, neboť i v tomto případě se jednalo o nezákonný zásah. Žalobce byl přesvědčen, že Usnesení ze dne 31. 5. 2019 nebylo správním rozhodnutím, neboť platná právní úprava neumožňuje zrušit rozhodnutí správního orgánu o zrušení vyjádření, osvědčení a sdělení, neboť v přezkumném řízení nelze přezkoumávat rozhodnutí vydaná podle § 97. Usnesení ze dne 31. 5. 2019 nadto podle žalobce nebylo vydáno k tomu příslušným správním orgánem. Uvedený přípis nemohl mít dle žalobce za účinek odpadnutí předmětu řízení i proto, že deklarovaným důvodem „zrušení“ nebyla nezákonnost Přípisu ze dne 21. 3. 2019, ale pouze to, že „... postup OSD SDK MO, který vydané oprávnění ev. č. 161-UTZ-NP/19 zrušil svým sdělením čj. MO 87144/2019-1216 ze dne 21. 3. 2019 nebyl z formálně procesního hlediska správný“, protože „OSD SDK MO měl v případě zrušení oprávnění ev. č. 161-UTZ-NP/19 postupovat podle § 156 odst. 2 Správního řádu, tj. v případě, že dospěl k závěru, že vydané oprávnění bylo v rozporu s právními předpisy a nebylo jej možné opravit, měl takové oprávnění zrušit usnesením, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované oprávnění vydáno“.
41. Žalobce měl za to, že nezákonnost postupu žalovaného při vydání Usnesení ze dne 31. 5. 2019 nemůže být na překážku přezkumu Přípisu ze dne 21. 3. 2019 a poskytnutí ochrany žalobci před ním. Žalobce doplnil, že nezákonný zásah vyvolaný Přípisem ze dne 21. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

2019 trval po nezanedbatelnou dobu, a to přinejmenším od 29. 3. 2018 do 31. 5. 2019. Žalobce byl přesvědčen, že právo na právní ochranu před takovým postupem žalovaného, a proto setrval na žalobě v podobě, v níž byla podána.

42. Žalovaný se ve věci znovu nevyjádřil.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

43. Žalobce i přes poučení obsažené v Procesním usnesení, reflektujícím závazný právní názor vyslovený kasačním soudem v Rozsudku NSS, podřadil podanou žalobu žalobnímu typu předvídanému v § 4 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 a násl. s. ř. s.
44. Podle § 82 s. ř. s. se může „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl přímo zaměřen proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou domáhat u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).
45. Jak vyplývá z podané žaloby, repliky ale i podání žalobce ze dne 4. 11. 2021 a především z podání dne 22. 11. 2021, žalobce nadále spatřuje nezákonný zásah v postupu žalovaného, který dle žalobních tvrzení Přípisem ze dne 21. 3. 2019 vyrozuměl žalobce o zrušení Oprávnění.
46. Soud připomíná, že podle § 85 s. ř. s. je žaloba „nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný“. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přitom platí, že „nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný“.
47. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu setrvala dovozuje, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je pouze subsidiárním prostředkem ochrany v případech, kdy žalobce nemá k dispozici žádné jiné právní prostředky. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, čj. 1 Aps 4/2011 - 80, z něhož vyplývá, že jestliže proti konkrétnímu aktu veřejné správy existuje jiný prostředek nápravy, nepřichází zásahová žaloba v úvahu; jedním z těchto prostředků je nepochybně žaloba proti správnímu rozhodnutí.
48. Vztah obou zmíněných žalobních typů je v ustálené rozhodovací praxi správních soudů vyjadřován jako „primát žaloby proti rozhodnutí“, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu. V tomto směru lze za všechny poukázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, čj. 1 Afs 16/2004 - 90, publ. pod č. 1541/2008 Sb. NSS, ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Aps 2/2007 - 72, ze dne 14. 12. 2016, čj. 2 Afs 243/2016 - 34, či ze dne 6. 4. 2017, čj. 1 Afs 4/2017 - 40.
49. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že ochrana poskytovaná zásahovou žalobou je subsidiární nejen vůči ochraně ve správním řízení, ale i vůči ochraně poskytované ostatními typy žalob ve správním soudnictví. Žaloba na ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

před nezákonným zásahem je tedy přípustná pouze tehdy, pokud před žalovaným jednáním správního orgánu nelze ochránit žalobou proti rozhodnutí (srov. ostatně výše zmíněné negativní vymezení zásahu dle § 82 s. ř. s.) nebo žalobou proti nečinnosti správního orgánu. Konkrétně ohledně vztahu žaloby proti rozhodnutí a žaloby proti nezákonnému zásahu platí, že zásahová žaloba hraje „*rolí pomocného prostředku ochrany a doplněku tam, kam ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS).

50. Lze tedy učinit dílčí závěr, že řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem směřuje k poskytnutí ochrany v případech, kdy správní orgán zasáhne do práv určité osoby způsobem neumožňujícím využití jiných žalobních typů upravených v soudním řádu správním. Ochrana před nezákonným zásahem má tedy subsidiární povahu. Zásahová žaloba není „náhražkou“ žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (tj. žaloby podle § 65 s. ř. s.), případně dalších žalob upravených v soudním řádu správním. Jedná se o jejich doplněk, jakousi „záchrannou síť“ pro situace, v nichž se žalobce nemůže domoci ochrany svých veřejných subjektivních práv žádnou z těchto dalších žalob, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Aps 3/2004 - 42, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, čj. 7 As 107/2014 - 53, či rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015 - 160 (přestože bylo naposledy uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, výše uvedené závěry o subsidiaritě zásahové žaloby zpochybněny nebyly).
51. Soud se proto s ohledem na právě popsaná zákonná a navazující judikatorní východiska v první řadě zabýval tím, zda žalobcem namítané jednání žalovaného (podání žalobce ze dne 22. 11. 2021 nebudí žádné pochybnosti o tom, co má být předmětem přezkumné činnosti soudu) nebylo jinou, kvalifikovanější formou činnosti veřejné správy, konkrétně rozhodnutím správního orgánu, proti němuž by žalobce musel s ohledem na výše uvedené brojít žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. (přitom byl v rozhodných směrech v souladu s dříve uvedeným v dalším řízení vázán právním názorem, který kasační soud k povaze a charakteru Přípisu ze dne 21. 3. 2019 v Rozsudku NSS vyslovil).
52. Pokud jde o relevantní skutkové okolnosti, které nebyly mezi účastníky spornými, soud shrnuje, že Ministerstvo obrany – sekce dozoru a kontroly, odbor státního dozoru, vydalo dne 29. 3. 2018 pod ev. č. 161-UTZ-NP/19 žalobci oprávnění k zajišťování revizí a zkoušek určených technických zařízení dodavatelským způsobem. V záhlaví Oprávnění je uvedeno, že žalovaný „*prověřil odbornost způsobilost dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. ..., vyhlášky MO č. 273/1999 Sb. ... a čl. 6 písm. c) rozkazu ministra obrany č. 28/2002 Věstníku MO, Státní odborný dozor v rezortu MO, a vydává...*“. V Oprávnění je dále označena osoba, pro kterou je oprávnění vydáno, je identifikována osoba odborného zástupce; rovněž je konkrétně uvedena platnost Oprávnění a jeho rozsah výčtem jednotlivých vybraných činností vztahujících se k učeným technickým zařízením. Pod rubrikou „Poučení“ je pak mj. uvedeno, že „*v případě porušení právních a ostatních předpisů týkajících se činnosti vymezené v tomto oprávnění, je OSD oprávněn toto vydané oprávnění odebrat*“.
53. Mezi účastníky není sporným ani to, že přípisem ze dne 21. 3. 2019, čj. MO 87144/2019-1216, doručeným žalobci dne 25. 3. 2019, žalovaný žalobci sdělil, že se Oprávnění „*tímto ruší*“. V záhlaví předmětného přípisu je uvedeno, že žalovaný jej vydal „*ve věci prověření odborné způsobilosti a vydání oprávnění k činnostem na určených technických zařízeních podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb.*“ Pod rubrikou „Odůvodnění“ přitom žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

mj. uvedl, že „v průběhu prověřování odborné způsobilosti Žadatele byly zjištěny skutečnosti, které vedly k nevyhovění Žádosti [o nové oprávnění – pozn. soudu] a současně ke zrušení oprávnění 161-UTZ-NP/19 ze dne 29.3.2018“. Doplnil, že „v průběhu prověřování odborné způsobilosti bylo zjištěno, že Žadatel v předcházejícím období vědomě a opakovaně porušil podmínky, za kterých bylo oprávnění ev.č. 151-UTZ-NP/19 ze dne 6.9.2016 a oprávnění ev.č. 161-UTZ-NP/19 ze dne 29.3.2018 vydáno, tak jak je níže uvedeno...“. Následně pak žalovaný na str. 2 – 21 Přípisu ze dne 21. 3. 2019 specifikoval závěry, k nimž celkem v rámci 15 okruhů zjištění dospěl.

54. Žalobce i žalovaný dále shodně tvrdí, že žalobce brojil proti předmětnému Přípisu ze dne 21. 3. 2019 Podáním ze dne 9. 4. 2019, označeným mj. jako „návrh na vyslovení nicotnosti rozhodnutí“, „rozklad“ a „upozornění na nezákonný výkon státního odborného dozoru nad určenými technickými zařízeními a bezpečností jejich provozu a na nebezpečný stav určených technických zařízení“. V tomto podání přitom obdobně jako v podané žalobě kromě nesouhlasu s vlastními meritorními závěry žalovaného uvedenými v Přípisu ze dne 21. 3. 2019 poukazoval na nedostatek pravomoci a věcné působnosti žalovaného k odnímání (i vydávání) oprávnění k vybraným činnostem na určených technických zařízeních.
55. Mezi účastníky není sporu ani o tom, že žalovaný Přípisem ze dne 27. 5. 2019 neshledal důvodným návrh na vyslovení nicotnosti přípisu ze dne 21. 3. 2019. Nesouhlasil se závěrem žalobce, že žalovaný nemá pravomoc vydávat oprávnění k provádění montáží oprav, revizí a zkoušek určených technických zařízení a následně toto oprávnění rušit. S poukazem na úpravu obsaženou v zákoně č. 174/1968 Sb. a rozdíly plynoucí z dikce § 6a odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1968 Sb. a § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. zdůraznil, že „výše citované ustanovení zákona č. 219/1999 Sb. sice výslovně neuvádí, že výsledkem prověřování odborné způsobilosti ze strany Ministerstva obrany může být vydání či nevydání oprávnění, nicméně s ohledem na skutečnost, že „obecná“ právní úprava státního odborného dozoru takovou pravomoc dozorovým orgánům vydávat oprávnění svěřuje, jeví se jako absurdní a nekonceptní, aby dozorovým orgánům specifické výše státního odborného dozoru, jako je státní odborný dozor „na úseku obrany“, taková pravomoc nepříslušela, ačkoliv k samotnému prověřování odborné způsobilosti v dané oblasti zákonem zmocněny jsou. Bez zohlednění obecné úpravy státního odborného dozoru by tak při exaktním (úzkém) výkladu označeného ustanovení docházelo k nesmyslné situaci jdoucí proti účelu právní úpravy státního odborného dozoru jako celku, když by Ministerstvo obrany sice odbornou způsobilost osob prověřovalo, ovšem toto prověřování by nebylo ukončeno žádným úkonem ani v případě kladného výsledku, tj. nebyl by učiněn žádný formalizovaný úkon osvědčující, že daná osoba určitou odbornou způsobilost má (vydání oprávnění)“. Podle žalovaného „nelze tak než vyhodnotit neuvedení pravomoci vydávat oprávnění i dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. jako mezeru v právu, kterou je, s přihlédnutím k účelu právní úpravy státního odborného dozoru, nezbytné vyplnit analogickou aplikací právě „obecného“ předpisu upravujícího státní odborný dozor, tj. po ověření odborné způsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. vydávat oprávnění analogicky úpravě v § 6a písm. c) zákona č. 174/1968 Sb.“ Žalovaný tedy trval na tom, že pravomoc k vydání oprávnění k provádění montáží, oprav, revizí a zkoušek určených technických zařízení lze analogicky dovodit z obecné úpravy státního odborného dozoru.
56. Pod rubrikou „K návrhu na rozklad vůči sdělení čj. MO 87144P2019-1216 ze dne 21.3.2019“ pak žalovaný v Přípisu ze dne 27. 5. 2019 konstatoval, že „ačkoli oprávnění ev. č. 161-UTZ-NP/19 se nepochybně dotýká subjektivních práv a povinností osoby, již je vydáváno, nelze je současně považovat za rozhodnutí jako výsledek správního řízení, naopak tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

konkrétním oprávněním ev. č. 161-UTZ-NP/19 se pouze formálně osvědčuje, že jeho nositel má určitou odbornou způsobilost k činnostem souvisejícím s určenými technickými zařízeními, přičemž *de facto* nositel oprávnění této způsobilosti nabyde splněním určitých kritérií, oprávnění pouze toto splnění osvědčuje. Z těchto důvodů nelze řízení před správním orgánem o vydání oprávnění (či jeho zrušení) považovat za řízení dle části druhé správního řádu, tj. správní řízení, jímž se zakládají, mění, ruší subjektivní práva a povinnosti účastníka řízení, ale za jiné úkony, správního orgánu prováděné podle části čtvrté správního řádu, tj. úkony odlišné od rozhodnutí (či od opatření obecné povahy, příp. jde o úkony nesměřující k uzavření veřejnoprávní smlouvy)“. Uzavřel, že „protože se v případě vydávání oprávnění nejedná o řízení dle části druhé správního řádu, ale části čtvrté, tak opravné prostředky (odvolání, rozklad) směřující proti takovému úkonu nejsou přípustné“.

57. V části, v níž žalovaný posoudil Podání žalobce ze dne 9. 4. 2019 jako stížnost podle § 175 správního řádu, pak žalovaný v Přípisu ze dne 27. 5. 2019 konstatoval, že „postup OSD SDK MO, který vydané oprávnění ev. č. 161-UTZ-NP/19 zrušil svým sdělením čj. MO 87144/2019-1216 ze dne 21. 3. 2019 a současně nevyhověl žádosti o prověření odborné způsobilosti a vydání oprávnění k činnostem s určenými technickými zařízeními (zařízení tlaková a zařízení plynová) podle ust. § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. a ust. § 2 a 3 vyhl. č. 273/1999 Sb., na základě žádosti společnosti Firesi s.r.o. ze dne 17. 10. 2018, nebyl z formálně procesního hlediska správný“. Podle žalovaného měl správní orgán „v případě zrušení oprávnění ev. č. 161-UTZ-NP/19 postupovat podle § 156 odst. 2 Správního řádu, tj. v případě, že dospěl k závěru, že vydané oprávnění bylo v rozporu s právními předpisy a nebylo jej možné opravit, měl takové oprávnění zrušit usnesením, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované oprávnění vydáno“. Uzavřel, že „pokud se tedy týká stížnosti proti postupu správního orgánu podle § 175 Správního řádu ve věci sdělení čj. MO 87144/2019-1216 ze dne 21. 3. 2019, tak této stížnosti se v plném rozsahu vyhovuje a sdělení OSD SDK MO čj. MO 87144/2019-1216 ze dne 21. 3. 2019 bude v souladu s ustanovením § 156 odst. 2 správního řádu zrušeno a dále bude pokračováno v zahájených řízeních“.
58. Účastníci dále nečiní sporným ani to, že žalovaný následně Usnesením ze dne 31. 5. 2019 s odkazem na § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 219/1999 Sb. a § 156 odst. 2 správního řádu Přípis ze dne 21. 3. 2019 zrušil. Pod rubrikou „Odůvodnění“ přitom konstatoval, že správní orgán „měl v případě zrušení oprávnění ev. č. 161-UTZ-NP/19 ze dne 29. 3. 2018 postupovat podle § 156 odst. 2 Správního řádu, tj. v případě, že dospěl k závěru, že vydané oprávnění bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a nebylo jej možné opravit, měl takové oprávnění zrušit usnesením, a to s účinky ode dne kdy bylo zrušované oprávnění vydáno“. Poznamenal, že správní orgán „měl v dané věci vést dvě samostatná řízení dle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění - řízení o žádosti o vydání nového oprávnění a řízení o zrušení stávajícího oprávnění - a rozhodnout o nich zvlášť včetně samostatného odůvodnění. Nelze tedy postupovat tak, že jedním úkonem (přípisem čj. MO 87144/2019-1216 ze dne 21. 3. 2019) OSD SDK MO, jak zamítne žádost o rozšíření vydaného oprávnění, tak zruší oprávnění stávající“. Žalovaný uzavřel, že „s ohledem na shora uvedené tak OSD SDK MO v souladu s ustanovením § 156 odst. 2 Správního řádu předmětné sdělení zrušil, kdy následně bude pokračovat ve dvou samostatných řízeních, o kterých následně rozhodne samostatným rozhodnutím a to včetně samostatného odůvodnění“.
59. Mezi účastníky nebylo sporu o rozhodných skutkových otázkách. Sporná mezi nimi byla toliko povaha výše zmiňovaných přípisů vydávaných žalovaným, především pak povaha jeho Přípisu ze dne 21. 3. 2019, jímž došlo ke zrušení Oprávnění, a jeho zákonnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

60. Pokud jde o posouzení povahy tohoto Přípisu ze dne 21. 3. 2019, Městský soud v Praze byl v tomto ohledu v souladu s dříve uvedeným v dalším řízení vázán právním názorem, který kasační soud k těmto otázkám v Rozsudku NSS vyslovil.
61. Jak soud rozvedl v Procesním usnesení, Nejvyšší správní soud zdejší soud zavázal, aby na tento přípis nahlížel jako na rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud popsal v odůvodnění Rozsudku NSS důvody, pro které měl za to, že Přípis ze dne 21. 3. 2019 je třeba z formálního, ale i materiálního pohledu považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 67 správního řádu, jakož i za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Nejvyšší správní soud rovněž rozvedl důvody, pro které uzavřel, že žalovaný měl pravomoc k vydání Oprávnění i k vydání rozhodnutí o jeho odnětí. Pokud jde o důvody, na nichž Nejvyšší správní soud své posouzení založil, odkazuje Městský soud v Praze pro větší stručnost v plném rozsahu na závěry vyslovené kasačním soudem v odůvodnění Rozsudku NSS.
62. Přestože Městský soud v Praze žalobce v Procesním usnesení o tomto právním názoru, z něhož byl v dalším řízení povinen vycházet, poučil a umožnil žalobci, aby v souladu s poučením soudu podanou žalobu upravil, zvolil jiný žalobní typ, případně předmět přezkumné činnosti upravil, žalobce setrval v podání ze dne 22. 11. 2021 na podané žalobě v té podobě, v níž byla podána.
63. I po poučení ze strany soudu tedy žalobce nadále brojil proti žalovaným vydanému Přípisu ze dne 21. 3. 2019 žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu podanou v režimu § 82 a násl. s. ř. s., jakkoli si byl zřetelně vědom nutného procesního vyústění takového postupu.
64. Soudu za této situace nezbylo, než s přihlédnutím ke shora vyloženým východiskům podanou žalobu odmítnout jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s., neboť žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu nebylo možno dle závazného právního názoru vysloveného kasačním soudem brojit proti Přípisu ze dne 21. 3. 2019, jenž je dle kasačního soudu svým charakterem správním rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
65. Soud přitom nad rámec nezbytného odůvodnění podotýká, že žalobce zřetelně projevil vůli nebrojit žalobou proti rozhodnutí ve formě Přípisu ze dne 21. 3. 2021, resp. Přípisu ze dne 27. 5. 2021, a soud proto nemohl o takové žalobě rozhodovat. Soud nicméně pro úplnost shodně jako ve vydaném Procesním usnesení zdůrazňuje, že pokud by soud v souladu se závazným právním názorem vysloveným kasačním soudem v Rozsudku NSS považoval Přípis ze dne 27. 5. 2019 za rozhodnutí, kterým bylo fakticky rozhodnuto o rozkladu žalobce podanému dne 9. 4. 2019 (viz bod 35 Rozsudku NSS), ani případná změna žaloby na žalobu, kterou by se žalobce domáhal zrušení tohoto rozhodnutí (popř. ve spojení se zrušením Přípisu ze dne 21. 3. 2019 coby materiálně prvostupňového rozhodnutí), by nebyla s to zajistit meritorní přezkum postupu žalovaného, a to pro nedostatek podmínek takového řízení.
66. Jak soud vyložil v odůvodnění Procesního usnesení, v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. sice platí, že soud vychází se zřetelem k § 75 odst. 1 s. ř. s. až na výjimky ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí; současně však správní soudy ustáleně judikují, že k některým okolnostem nastalým po vydání žalobou napadeného rozhodnutí je třeba v řízení přihlídnout. Jednou z takových okolností je přitom i zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, případně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

67. Obecně totiž platí, že okamžikem zrušení přezkoumávaného správního aktu odpadá předmět řízení a nastává neodstranitelný nedostatek podmínky řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. např. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 366). Ačkoliv tedy soud rozhoduje v tomto typu řízení zpravidla podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného správního aktu, musí tento správní akt existovat po celou dobu soudního řízení, aby bylo o čem rozhodovat.
68. I zrušení prvostupňového rozhodnutí, jež tvoří s rozhodnutím o řádném opravném prostředku proti němu jeden celek, přitom podle rozhodovací praxe správních soudů ústí v odpadnutí předmětu řízení o žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, čj. 1 As 266/2020 - 23, bod 19).
69. V posuzovaném případě přitom zrušením Přípisu ze dne 21. 3. 2019, jenž v tomto fakticky ohledu představuje prvostupňové rozhodnutí, Usnesením ze dne 31. 5. 2019 odpadl předmět řízení, které by žalobce případnou změnou žaloby vyvolal. I pokud by tedy na daném skutkovém půdorysu s ohledem na jeho specifika a ve snaze zajistit meritorní přezkum postupu žalovaného soud odhlédl od toho, že by žalobce takovou žalobu podal v návaznosti na poučení soudem teprve více než dva roky po vydání Přípisu ze dne 27. 5. 2019, resp. i (pro případ, že by účinky zahájení takového řízení spojil již s podáním žaloby) odhlédl od toho, že samotná žaloba byla podána 3 dny před vydáním Přípisu ze dne 27. 5. 2019, vedení takového řízení a vydání meritorního rozhodnutí by bránilo zrušení žalobcem zpochybňovaného aktu (Přípisu ze dne 21. 3. 2019) Usnesením ze dne 31. 5. 2019; taková žaloba by tak musela být ve světle shora vyložených východisek odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
70. K argumentaci žalobce obsažené v jeho podání ze dne 22. 11. 2021 zpochybňující odpadnutí podmínek řízení s poukazem na tvrzenou nezákonnost Usnesení ze dne 31. 5. 2019 (i k s tím související dřívější argumentaci poukazující mj. i na tvrzenou nicotnost usnesení), pak soud zdůrazňuje, že ani důvody tvrzené nezákonnosti nejsou způsobilé (za situace, kdy žalobce Usnesení ze dne 31. 5. 2019 samostatně v soudním řízení správním nezpochybnil – srov. dále) na závěru o nedostatku podmínek řízení dle § 65 odst. 1 s. ř. s. ničeho změnit. Žalobcem uváděné důvody nesvědčí pro závěr, že by snad bylo Usnesení ze dne 31. 5. 2019 nicotné a nebylo by lze k němu tedy jako k „paaktu“ vůbec přihlížet. Ve svých podáních jednoznačně argumentuje okolnostmi, jež by mohly svědčit „toliko“ o tvrzené nezákonnosti tohoto aktu. I argumentace vydáním nepřislušným orgánem, na níž poukazoval již ve svých předchozích podáních, je toliko námitkou nezákonnosti z důvodu tvrzeného porušení pravidel funkční příslušnosti, nikoli námitkou svědčící o nicotnosti usnesení. „Pouhá“ tvrzená nezákonnost Usnesení ze dne 31. 5. 2019 nicméně není bez dalšího s to zvrátit skutečnost, že tímto usnesením, jež žalobce samostatně nezpochybnil a jež je v souladu s principy ovládajícími fungování veřejné správy do jeho zrušení nadáno „presumpcí správnosti“, došlo ke zrušení Přípisu ze dne 21. 3. 2019 a ve světle závěrů vyslovených v připomínaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 266/2020 - 23 tedy i k odpadnutí předmětu takového případného soudního řízení. Lapidárně řečeno, i pokud by k odpadnutí předmětu takového případného soudního řízení došlo nezákonným způsobem, ničeho by to neměnilo na tom, že ke zrušení rozhodnutí v podobě Přípisu ze dne 21. 3. 2019 došlo.
71. K s tím související argumentaci žalobce, že právní úprava neumožňuje zrušit v přezkumném řízení rozhodnutí, jímž bylo v přezkumném řízení zrušeno osvědčení dle části čtvrté správního řádu, pak soud pro úplnost podotýká, že žalobce v tomto směru

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vychází z mylného předpokladu, že Přípis ze dne 21. 3. 2019 byl rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení, jímž došlo ke zrušení osvědčení vydaného dle části čtvrté správního řádu. Oprávnění ze dne 29. 3. 2018 je dle stanoviska soudu svou povahou deklaratorním rozhodnutím (na rozdíl od jiných ověření, založených ve správním spisu, na něž lze i ve světle závěrů kasačního soudu nahlížet jako na úkon podle části čtvrté správního řádu). Jak naznačil soud v Původním rozsudku a jak rozvedl kasační soud v bodě 23 Rozsudku NSS, toto oprávnění je třeba považovat za rozhodnutí licenčního charakteru; jeho vydání předcházelo dle závěrů Nejvyššího správního soudu komplexní proces zjišťování a prokazování splnění odborných a jiných podmínek, místních šetření, odborných stanovisek apod. Přípis ze dne 21. 3. 2019 tak nelze i ve světle právního názoru kasačního soudu považovat za rozhodnutí, jímž by v přezkumném řízení došlo ke zrušení osvědčení dle části čtvrté správního řádu, nýbrž za „standardní“ správní rozhodnutí, jímž došlo k odnětí dříve vydané „licence“ z důvodů v něm podrobně vyložených. Stavěl-li tedy žalobce svou argumentaci tak, že správní řád vůbec neumožňuje zrušit v přezkumném řízení rozhodnutí, jímž bylo v přezkumném řízení zrušeno osvědčení dle části čtvrté správního řádu, mívá se tato námitka se stavem nyní řešené věci, natož aby opodstatněně svědčila o nicotnosti Usnesení ze dne 31. 5. 2019.

72. Soud závěrem upozorňuje na to, že v nyní projednávané věci se nejednalo o situaci, kdy by měl soud poznatky o tom, že rozhodnutí, jímž byl předmět eventuálního soudního řízení (jež však žalobce v souladu s dříve uvedeným nevyvolal) odklizen, bylo samo napadeno u soudu, a byl by tak povinen řízení ve světle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu přerušit a vyčkat výsledku tohoto druhého řízení, neboť na něm by záviselo vyřešení otázky, zda existuje předmět řízení nebo nikoliv (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2016, čj. 3 As 253/2015 - 199). V takovém případě se totiž nejednalo o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.
73. Měl-li žalobce za to, že Usnesení ze dne 31. 5. 2019, jímž byl zrušen Přípis ze dne 21. 3. 2019, bylo nezákonné, mohl proti němu podat správní žalobu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, čj. 5 As 203/2015 - 141, č. 3454/2016 Sb. NSS).
74. Jak přitom soud uvedl v Procesním usnesení, i v takovém případě, pokud by snad žalobce, vzdor svému dřívějšímu procesnímu stanovisku, započal podanou žalobou brojít proti Usnesení ze dne 31. 5. 2019, nemohl by (kromě otázky lhůt) soud odhlédnout ani od posuzování, zda tento úkon pro žalobce představuje rozhodnutí svou povahou odpovídající charakteru podle § 65 odst. 1 s. ř. s., resp. úkon, kterým byl zkrácen na svých právech způsobem, který by umožňoval poskytnout mu proti němu soudní ochranu, a to se zřetelem k tomu, že bylo žalobci uvedeným úkonem fakticky vyhověno a Přípis ze dne 21. 3. 2019 byl zrušen. Žalobce však proti Usnesení ze dne 31. 5. 2019 žalobou podanou ke správnímu soudu nebrojil; ani nyní podanou žalobou, jak je zjevné z jeho podání ze dne 22. 11. 2021, toto usnesení nenapadal a nenavrhoval jeho zrušení. Proto podrobné řešení této otázky, včetně úvah nad předestřenými aspekty, zjevně přesahuje rámec tohoto řízení.
75. Soud uzavírá, že v kontextu přístupu ke spravedlnosti, o jejíž poskytnutí se (vycházeje nicméně z chybných závěrů) pokusil v Původním rozsudku kvalifikací Přípisu ze dne 21. 3. 2019 jako svým charakterem „toliko“ nezákonného zásahu správního orgánu, považuje za klíčové, že žalobci, který podal žádost o vydání osvědčení, o které nebylo řádně rozhodnuto, bude soudem poskytnuta obrana v jiném již zahájeném řízení. Jak soud upozornil v Procesním usnesení, nepřehlédl, že proti nevydání osvědčení k žádosti žalobce ze dne 17. 10. 2018, o němž byl žalobce informován sdělením žalovaného ze dne 21. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

2019, čj. MO300752/2019-1216, brojí žalobce samostatnou žalobou v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 5 A 173/2019. Zásah do veřejných subjektivních práv, resp. dotčení právní sféry žalobce, záležející v nevydání osvědčení k žádosti žalobce ze dne 17. 12. 2018, a to v návaznosti na zrušení Přípisu ze dne 21. 3. 2019 Usnesením ze dne 31. 5. 2019, tedy bude předmětem řízení vedeného pátým senátem tohoto soudu, v němž může být v návaznosti na vyhodnocení důvodnosti žalobní argumentace poskytnuta žalobci proti tomuto postupu žalovaného soudní ochrana.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

76. Na základě všech shora uvedených skutečností soud podanou žalobu odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.
77. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 větu první s. ř. s.
78. S ohledem na ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o soudních poplatcích**“), soud také rozhodl o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích bude poplatek žalobci vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce. Zároveň s tím soud žalobce vyzval ke sdělení čísla účtu, na nějž bude zaplacený soudní poplatek vrácen (výrok IV.).
79. Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1, věta první, s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. prosince 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.